

Za našo deco.

Gulliver.

(Dalje.)

Počepnil je, razprostrl na tleh svojo žepno ruto in mi dal znak, naj stopim nanjo. Žepna ruta je bila tako velika, da bi se lahko bil napravil iz nje šotor za 20 vojakov. Nato je dvignil velikana štiri konce žepne rute in me je tako ponasel na svoj dom. Ko je vstopil v hišo, je takoj poklical svojo ženo, da me ji pokaže. Komaj me je zagledala, je zakričala tako, kakor čí bi moja žena videla ogabno krastačo. Še le polagoma se je pomirila.

Ker je bil baš poldan, so pripravili mizo. Za njo sedejo velikan, njegova žena, troje otrok in stara mati. Mene je postavil velikan na mizo poleg svojega krožnika. Zdelo se mi je, kakor da stojim na strehi kake palače, ker je bila miza okoli 50 stopinj visoka. Gospodarica je sedaj odrezala kos mesa, je nadrobila nekaj kruha na krožnik in je vse to postavila predme. Jaz sem se ji globoko priklonil, nato sem pokleknil, vzela svoj nož in svoje vilice ter sem začel rezati meso. To jih je jako razveselilo. Stara mati se je tako smejala in pihala, da sem se bal, da bi me odpihnila z mize. Nato so mi ponudili skodelico z neko pijačo. Dvignil sem jo z obema rokama do ust, ker je bilo v njej najmanj 15 litrov vina. Napil sem gospodarici, govoreč glasno kolikor sem le mogel, in sem izpil par požirkov.

Obrnil sem se do velikana, da bi izrekel zdravico i njemu, pa je njegov sinček — deček kakih 10 let — me nenadoma zgrabil za noge in me dvignil tako visoko, da mi je kar sapa zastala. Velikan me je na srečo takoj iztrgal dečku iz rok ter mu je založil tako klofuto, da bi podrli pri nas 50 jahačev. Potem ga je odpodil od mize. Mene pa je prijel strah, da se deček pozneje ne bi nad mano maščeval. Zato sem, kazoč na dečka, prosil velikana tako prisrčno kakor sem le znal, naj mu oprostí. Velikan je razumel in je dovolil, da deček zopet prisede. Tedaj sem se približal dečku in sem mu poljubil roko, on pa me je začel prijateljsko božati.

Sredi obeda me je presenetil glas, kakor da

bi bil v kaki predilnici. Obrnil sem glavo in sem s strahom zapazil ogromnega mačka, velikega kakor trije naši voli. Skočil je od nekod gospodarici na krilo in je predel. Božala ga je in on se

je prebudil ter me je gledal z velikimi očmi. Mislim, da mi je tedaj kar nehalo biti srce. Moral sem se kazati hrabrega. Zato sem korakal pred mačkovo glavo sem in tja. Sreča, da ga je gospodarica čvrsto držala.

Ob koncu obeda je služkinja prinesla dete, staro eno leto. Komaj me je zagledalo, je začelo strašno kričati in me je hotelo zagrabití. Hotelo se je z mano igrati. Da bi otroka umirila, me je njegova mati prišla ter me podala njemu. Dete me je prijelo okoli pasu in je hipoma porinilo mojo glavo v svoja usta. Zakričal sem na ves glas. Dete se je prestrašilo in me je izpustilo. Gotovo bi se bil povsem pobil, če me mati ne bi bila prestregla z robcem.

Po obedu se je podal velikan k svojim opravkom, ženi pa je naročil, naj pazi name. Jaz sem bil preveč truden. Ona je to videla tudi sama, zato me je odnesla v svojo spalnico in me je položila na postelj.

(Dalje sledi.)

Medvedek.

(Povest v slikah.)

15. Zajca pribrzita na cilj.

Ko je opravila čarovnica Jera vse, kar je nameravala, je sedla na metlo in odletela po zraku. Baš tedaj sta pribrzela Hitri in Brzi. Hitri reče ves začuden: »Glej čarovnico! Oh! Glej no, Miškov aeroplan je ves razbit.«

16. Zajca sporočita grozno vest Mišku.

Zajca pokličeta Miška in mu zaupata, kar sta videla in slišala o čarovnici. »Vidiš, Miško! Copernica je izpolnila dano besedo. Razbila ti je aeroplan. Sedaj morava hiteti, da sporočiva tvojim prijateljem, da ti priskočijo na drug način na pomoč, ker se pripravlja čarovnica Jera na nekaj groznega.«

(Dalje sledi.)

Stedljivost.

Vnuček se vozi z dedkom v vlaku. Dedek je v vsaki postaji izstopil, takoj ko se je vlak ustavil in je šele neposredno pred odhodom vlaka zopet vstopil. To se je vnučku zdelo čudno in nazadnje je vprašal, kaj to pomeni.

Dedek: »Vidiš, dragi, jaz sem že tako star, da morem vsak hip umreti. Zato nisem vzela karte kar do končne postaje, ampak si jo kupujem od postaje do postaje.«

Pojasnilo.

Tinček pripoveduje Tončku smešnico. Ko je gotov, čaka, da bi se Tonček smejal, ali on je ostal rasen in je rekel:

»To smešnico že poznam.«

Tinček: »Čemu nisi tega rekel prej, pa se ne bi bil trudil s pripovedovanjem.«

Tonček: »Tedaj je ša nisem poznal.«

Bolje bi bilo.

Učitelj pripoveduje o Kristofu Kolumbu in pove nazadnje, da so mu postavili lep spomenik, ki je stal mnogo denarja.

Ančka: »Gospod učitelj, to se mi pa ne zdi prav. Ali ne bi bilo bolje, da dobi ta denar njegova uboga vdova?«

Vprašanje.

V zasebno stanovanje zdravnika za duševna bolezni pride gospod, da bi govoril z zdravnikom radi svojega sluga, ki kaže znake blaznosti. Odpre mu zdravnikova hčerka z besedami, da oče doma ne sprejema prijav.

Gospod: »Vem, ali stvar je resna, ker gre za norca.«

Hčerka: »Potem bom papana poklicala, če ste že satni prišla in mu ni treba hoditi iz hiše.«

Zahvala.

Nečak: »Dragi stric, prav lepa hvala ti za balonček, ki si mi ga kupil.«

Stric: »Saj ni vredno, da se o tem govori, mali moj.«

Nečak: »To sem tudi jaz rekel, ali mama hoče, da se ti kljub temu zahvalim.«

==